

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

VERLAG
DASHÖFER
Literatura fachowa
dla firm i instytucji

AKTUALNOŚCI • PORADY PRAWNE • TEMAT NUMERU • FINANSE • PYTANIA I ODPOWIEDZI

Nr 12 grudzień 2008

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

- **Nowe rozporządzenie** 1
- **Program pomocy finansowej dla projektów z przekroczeniami kosztów, realizowanych w ramach Funduszu Spójności (ISPA/FS) – perspektywa 2000–2006** 1
- **Ustawa z 7 listopada 2008 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrażaniem funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności** 3

■ Porady prawne

- **Ogródki działkowe nie muszą składać oświadczeń o korzystaniu ze środowiska** 4

■ Temat numeru

- **Podatek leśny** 6

■ Finanse

- **Opłata produktowa** 9
- **Odroczenie zapłaty opłaty za środowisko** 12

■ Wykaz zmian w prawie

 15

■ Pytania i odpowiedzi

 15

§ Aktualności

Nowe rozporządzenie

25 listopada weszło w życie rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2008 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania i przemieszczania azbestu oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których był lub jest wykorzystywany azbest.

Nowelizacja związana jest z przejęciem części uprawnień wojewody przez marszałka województwa. Dotyczy m.in. przedkładania informacji o:

- rodzaju, ilości i miejscach występowania wykorzystywanych wyrobów zawierających azbest;
- instalacjach i urządzeniach, w których był lub jest wykorzystywany azbest czy wyroby zawierające azbest;
- czasie i sposobie usuwania azbestu lub wyrobów zawierających azbest;
- czasie i sposobie zastąpienia azbestu i wyrobów zawierających azbest innymi substancjami i wyrobami, mniej szkodliwymi dla środowiska.

Redakcja

§ Aktualności

Program pomocy finansowej dla projektów z przekroczeniami kosztów, realizowanych w ramach Funduszu Spójności (ISPA/FS) – perspektywa 2000–2006

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej poinformował, że pismem z dnia 19 listopada 2008 r. minister śro-

dowiska Maciej Nowicki udzielił zgody na przeznaczenie wpływów z opłat w zakresie recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Szanowni Państwo!

Przekazuję w Państwa ręce grudniowy numer serwisu informacyjno-doradczego „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

W dziale Aktualności przeczytacie Państwo o szczegółach Programu pomocy finansowej dla projektów z przekro-

zczeniami kosztów, realizowanych w ramach Funduszu Spójności (ISPA/FS).

W Temacie numeru przeczytacie Państwo o obowiązku uiszczania podatku leśnego. W artykule znajdują się odpowiedzi na pytania: kto jest podatnikiem, co stanowi podstawę opodatkowania oraz kiedy powstaje i wygasa obowiązek podatkowy.

Wierzę, że informacje zawarte w tych artykułach, jak również w pozostałych tekstach spełnią Państwa oczekiwania i okażą się pomocne w pracy.

Z okazji zbliżających się świąt Bożego Narodzenia, naszym stałym i nowym Czytelnikom życzymy radosnej i rodzinnej atmosfery oraz szczęścia osobistego i satysfakcji z pracy zawodowej w Nowym 2009 Roku.

Z wyrazami szacunku
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Agnieszka Szewczyk

Redaktor odpowiedzialny
e-mail: szewczyk@dashofer.pl
tel. (0-22) 559 36 54

na realizację celu Programu pomocy finansowej dla projektów z przekroczeniami kosztów, realizowanych w ramach Funduszu Spójności (ISPA/FS) – perspektywa 2000–2006. W związku z powyższym Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ogłasza nabór wniosków o dofinansowanie ze środków Programu. Wnioski należy składać do 31 grudnia 2008 r.

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej udziela dofinansowania przedsięwzięć ISPA/FS w trzech formach: pożyczki inwestycyjnej, pożyczki na zachowanie płynności finansowej oraz dopłat do oprocentowania preferencyjnego kredytu bankowego, zgodnie z przyjętymi zasadami. Celem programu jest zbilansowanie finansowe przedsięwzięć realizowanych przez beneficjentów, którzy uzyskali dofinansowanie ze środków Funduszu Spójności (ISPA/FS) w perspektywie finansowej 2000–2006, mające na celu zakończenie realizacji przedsięwzięć z przekroczeniami kosztów do 31.12.2010 r. Beneficjentami są podmioty uczestniczące w realizacji przedsięwzięć z dofinansowaniem z Funduszu Spójności w sektorze „Środowisko”, które spełniają poniższe kryteria:

- przekroczenie kosztów całkowitych przedsięwzięcia zgodnie z Memorandum Finansowym/Decyzją KE lub przekroczenie w części przedsięwzięcia współfinansowanego przez podmiot uczestniczący w realizacji o minimum 25%. Określenie wielkości przekroczenia nastąpi na podstawie wartości przedsięwzięcia wykazanego w raporcie okresowym postępów realizacji ze stanem na dzień 30.09.2008 r.;
- uzyskanie efektu rzeczowego i efektu ekologicznego do dnia 31.12.2010 r.;
- brak zdolności kredytowej do spłaty pożyczki na przekroczenie kosztu realizacji inwestycji

w okresie i na warunkach przewidzianych w „Zasadach dofinansowania ze środków NFOŚiGW” lub w innej formie dostępnej na rynku finansowym;

- ocena uzyskanego efektu ekologicznego.

Budżet Programu zaplanowano w wysokości do 600 mln złotych. Środki będą pochodzić z wpływów uzyskanych z opłat w zakresie recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Finansowane będą przedsięwzięcia spełniające wskazane powyżej kryteria. Niezbilansowanie takich przedsięwzięć będzie skutkowało brakiem efektu rzeczowego i ekologicznego, co w konsekwencji doprowadzi do zwrotu i niewykorzystania dofinansowania ze środków Funduszu Spójności (ISPA/FS) w sektorze „Środowisko”. Możliwość uzyskania dofinansowania będzie dotyczyła tych przedsięwzięć w następujących dziedzinach:

- ochrona wód;
- ochrona powierzchni ziemi;
- ochrona powietrza.

Formą dofinansowania będą nieumarzalne pożyczki inwestycyjne z oprocentowaniem wynoszącym 1%, przyznawane na okres do 25 lat. Zostaną one zabezpieczone w formie weksła własnego *in blanco* opatrzonego klauzulą „bez protestu”, wraz deklaracją wekslową oraz notarialnym oświadczeniem o poddaniu się rygorowi egzekucji w myśl art. 777 §1 pkt 5 kodeksu postępowania cywilnego w przypadku spółek prawa handlowego, a w przypadku jednostek samorządu terytorialnego w formie weksła własnego *in blanco* opatrzonego klauzulą „bez protestu” wraz z deklaracją wekslową.

Koszty kwalifikujące się do objęcia wsparciem są przeznaczone do dofinansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na zasa-

dach ogólnych, bezpośrednio związane i poniesione na realizację przedsięwzięcia dofinansowanego z Funduszu Spójności. Ich po-

NASI STALI EKSPERCI:

Paulina Grabowska, prawnik. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, aplikant radcowski w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Ukończyła Szkołę Prawa Amerykańskiego oraz Szkołę Prawa Brytyjskiego i Europejskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. Absolwentka studiów podyplomowych w zakresie zarządzania i finansów w przedsiębiorstwie w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Obecnie pracownik dużej kancelarii.

dr Michał Kuliński, prawnik. Wykształcenie: Uniwersytet Jagielloński – Wydział Prawa i Administracji (1996–1998), Uniwersytet Warszawski – Wydział Prawa i Administracji (1998 – ukończony w 2001 r.), Centrum Prawa Amerykańskiego – Levin College of Law University of Florida przy WPiA UW, Studium Bezpieczeństwa Narodowego przy Instytucie Stosunków Międzynarodowych UW. Pracuje nad doktoratem w Instytucie Prawa Międzynarodowego Uniwersytetu Warszawskiego. Jest pracownikiem firmy Prawniczej „Smoktunowicz&Falandysz”.

Krzysztof Choromański, współwłaściciel i Członek Zarządu Biura Konsultacyjnego KOBİKO Sp. z o.o. odpowiedzialny za zarządzanie projektami (ekonomiczne zagadnienia ochrony środowiska oraz przygotowanie i realizacja przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie infrastruktury ochrony środowiska i gospodarki komunalnej).

niesienie jest niezbędne do osiągnięcia efektu rzeczowego i efektu ekologicznego.

Procedura przyznawania pomocy przedstawia się następująco:

1. Złożenie uproszczonego wniosku na formularzu NFOŚiGW.
2. Ocena wniosku.
3. Decyzja Zarządu NFOŚiGW.

4. Decyzja Rady Nadzorczej NFOŚiGW.

5. Zawarcie umowy o dofinansowanie.

Wnioski rozpatrywane będą w kolejności wpływu do NFOŚiGW

Podstawy prawne dla tego Programu to ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska

(Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późniejszymi zmianami), a także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowych warunków przeznaczania wpływów pochodzących z opłat w zakresie recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. z 2008 r. Nr 147, poz. 932). ■

Krzysztof Choromański

Aktualności

Ustawa z 7 listopada 2008 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrażaniem funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności

24 listopada 2008 r. Prezydent podpisał ustawę o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrażaniem funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności z 7 listopada 2008 r. Ustawa wejdzie w życie w ciągu 14 dni od jej ogłoszenia.

Coraz wyraźniej widać, że zapowiedzi rządu o jesiennej intensyfikacji prac legislacyjnych nie były tylko pustymi słowami. 19 sierpnia Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrażaniem funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, uzasadniając konieczność jego wprowadzenia tym, że Polska jako członek Unii Europejskiej nie tylko ma prawo korzystać z przyznanych nam środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, ale jest to również jej obowiązek. Zgodnie z uzasadnieniem projektu, przez ostatnie lata przeszkodą w wypełnieniu zobowiązania stanowiły w dużym stopniu obowiązujące przepisy, które często komplikowały i wydłużały proces efektywnego ich wykorzystywania. Remedium na ten problem ma być właśnie powyższa ustawa, która już niebawem wejdzie w życie.

Ustawa ma być odpowiedzią na postulat konieczności zmian w prawie krajowym, które umożliwią nie tylko efektywne wykorzystanie tych środków, ale również wykorzysta-

nie ich w określonym terminie, tak aby skumulować i uruchomić jak największy potencjał rozwojowy Polski, a tym samym zwiększyć konkurencyjność polskiej gospodarki. Ma temu służyć wprowadzenie obowiązku średniookresowego, długofalowego programowania odnoszącego się do regionów, rozwoju przestrzennego, sektorów i innych obszarów aktywności państwa w sferze gospodarczej i społecznej. Zmiany są również istotne dla kształtowania i koordynacji polityki rozwojowej w Polsce. Dotyczą one uporządkowania systemu instytucjonalnego oraz usystematyzowania działań strategicznych podejmowanych – zarówno na szczeblu centralnym, jak i regionalnym – przez podmioty uczestniczące w zarządzaniu procesami rozwoju kraju, w tym zaangażowane we wdrażanie funduszy europejskich.

Dla zapewnienia postulowanej skuteczności i efektywności w wydatkowaniu środków szczególne znaczenie mają nowelizacje dwóch ustaw: o finansach publicznych i o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. Dzięki zaproponowanym zmianom przepisy obu ustaw będą spójne w zakresie programów wieloletnich i ich zgodności ze średniookresową strategią rozwoju kraju. Nowelizacja obejmuje między innymi doprecyzowanie nie tylko pojęcia, ale również

zakresu i obowiązywania „dotacji rozwojowej” oraz uproszczenie systemu obiegu środków finansowych, w tym przede wszystkim tzw. „środków niewygasających”. Ponadto instytucjom uczestniczącym w procesie wykorzystania środków dodatkowych zostaną przyznane kompetencje, które przyspieszą i usprawnią wykorzystanie efektywne i prawidłowe ich wydatkowanie, jak również zwrot a także nienależnie pobranych dotacji.

Ujednolicone zostaną również zasady dotyczące podmiotów wykluczonych z prawa ubiegania się o dofinansowanie z przepisami wspólnotowymi. Do systemu programowania strategicznego wprowadzono długookresową strategię rozwoju kraju, jednak dominującą rolę spełniać będzie średniookresowa strategia rozwoju kraju. Ze średniookresową strategią rozwoju kraju zgodne mają być krajowe i regionalne programy operacyjne, na podstawie których tworzone są projekty, a także przyznawane środki na ich dofinansowanie. Według twórców projektu tej ustawy uporządkowanie pojęć w zakresie programów i wyraźne, ustawowe rozdzielanie programów operacyjnych oraz programów rozwoju wpłynie na przejrzystość w hierarchii dokumentów, a tym samym zapewni większą jasność systemu i spowoduje jego

większą efektywność. Natomiast wprowadzenie, uaktualnienie lub udoskonalenie takich instrumentów, jak wytyczne i zakaz zmiany zasad konkursu w trakcie jego trwania, procedura odwoławcza, a także poszerzenie zakresu porozumień zawieranych między Instytucją Zarządzającą i Instytucją Pośredniczącą, wpłynie na poprawienie skuteczności wdrażania systemu wykorzystania środków pochodzących z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności. Stanie się tak, ponieważ każdy z tych elementów wpływa na

przejrzystość systemu, jego przewidywalność, a tym samym na budowę systemu przyjaznego beneficjentowi. Żeby całościowo usprawnić system wdrażania funduszy europejskich, zaproponowano również zmiany w ustawach: o samorządzie województwa, o działach administracji rządowej, o systemie oświaty i o Narodowym Planie Rozwoju.

Bezspornie taka kompleksowa ustawa była konieczna. Miejmy więc nadzieję, że spełni swój główny cel i rzeczywiście pozwoli przyspieszyć

procedury przygotowywania inwestycji i absorpcję unijnych funduszy. Na pewno zapewnienia rządu o szybszym procesie legislacyjnym sprawdziły się w tym, że prace legislacyjne nie do końca są skoordynowane. Dlatego dobrze, że ta ustawa sama w sobie gwarantuje spójność rozwiązania dzięki wprowadzeniu odpowiednich zmian do tak wielu ustaw jednocześnie. ■

Krzysztof Choromański

Porady prawne

Ogródki działkowe nie muszą składać oświadczeń o korzystaniu ze środowiska

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 21 lutego 2008 r. uznał, że działkowcy są zwolnieni z opłat za korzystanie ze środowiska. Konsekwentnie Ministerstwo Środowiska w interpretacji podatkowej z dnia 28 kwietnia 2008 r. wyjaśniło, iż zwolnienie z opłaty za korzystanie ze środowiska powoduje, że posiadacze tzw. ogródków działkowych nie muszą składać marszałkowi województwa dwa razy do roku oświadczeń w tym zakresie.

Sprawa trafiła do WSA, ponieważ marszałek województwa podlaskiego wymierzył jednemu z rodzinnych ogrodów działkowych opłatę za korzystanie ze środowiska z tytułu poboru wód podziemnych. Marszałek zajmował stanowisko, iż rodzinny ogród działkowy, działający w ramach Polskiego Związku Działkowców, jest podmiotem zobowiązanym do uiszczania opłat z tytułu korzystania ze środowiska w postaci poboru wód podziemnych. Ogród działkowy złożył odwołanie od tej decyzji. Ponieważ Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy decyzję marszałka, sprawa trafiła do

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Art. 16 ustawy o rodzinnych ogródkach działkowych

Polski Związek Działkowców (PZD), powołując się na art. 16 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, wskazywał, że PZD z tytułu prowadzenia działalności statutowej, a jego członkowie z tytułu użytkowania działek, zwolnieni są z podatków i opłat (administracyjnych i skarbowych). Prowadzenie upraw ogrodniczych w ogrodach działkowych nie jest możliwe bez pobierania wody na potrzeby ich nawadniania. Pobór wody z własnych ujęć znajdujących się na terenie ogrodu działkowego na ww. cele jest działalnością statutową i należy do czynności nierozdzielnie związanych z użytkowaniem działki. Dodatkowo PZD argumentował, iż statutowa działalność ogrodów działkowych, w tym pobór wody, służy ochronie środowiska, a nie jego degradacji, zatem ogród nie może podlegać takim samym sankcjom jak zakład produkcyjny.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało, iż **przepisy ustaw działkowych nie dotyczą tych opłat, albowiem opłaty są środkiem finansowo-prawnym ponoszonym m.in. za pobór wody. Jest to forma rekompensaty za niszczenie środowiska, a środki w ten sposób pozyskane przeznaczone są na jego ochronę.**

Rozstrzygnięcie sporu było uzależnione od rozstrzygnięcia charakteru prawnego opłat za korzystanie ze środowiska. Należało rozstrzygnąć, czy opłaty te są świadczeniami o charakterze podatkowym i konsekwentnie należy stosować do nich wszystkie zasady związane z podatkami, czy też jak stwierdziło SKO, opłaty za korzystanie ze środowiska są swoistym środkiem finansowo-prawnym innym niż podatki.

Rozstrzygnięcie tego sporu miało charakter zasadniczy. Według art. 16 Ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych Polski Związek Działkowców z tytułu prowadzenia działalności statutowej, a jego członkowie z tytułu użytkowania działek w rodzinnych ogrodach działkowych, zwolnieni są z podat-

ków i opłat (administracyjnych, skarbowych). Dlatego jeżeli opłata za korzystanie ze środowiska zostanie uznana za świadczenie podatkowe, to PZD będzie od niej zwolniony. Natomiast gdyby opłata za korzystanie ze środowiska miała być swoistym, odmiennym od podatków środkiem finansowo-płatnym, jak chciało tego SKO, to PZD musiałby ponosić te opłaty.

Odnosnie do charakteru opłaty za korzystanie ze środowiska jako jednego ze składników katalogu tych środków, w doktrynie dominowały dwa zasadnicze kierunki. W pierwszym przyjmowano, że opłaty za korzystanie ze środowiska są opłatą publiczną, a uzasadnieniem tej tezy był fakt, że w zamian za opłatę państwo zezwala na korzystanie ze środowiska. W drugim natomiast stwierdza się, że opłaty za korzystanie ze środowiska są podatkami środowiskowymi, gdyż mają charakter przymusowy, bezzwrotny i nieodpłatny.

W wyroku z dnia 21 lutego 2008 r. WSA w Białymstoku (sygnatura akt II SA/Bk 637/07) uznał, że ogólny reżim prawny przewidzianych w art. 273 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska (POŚ) dla opłat za korzystanie ze środowiska jest analogiczny jak dla świadczeń podatkowych, zatem opłaty te należy zaliczyć do nietypowych, swoistych podatków stanowiących przychód funduszu celowego (funduszu ochrony środowiska).

Charakter opłaty za korzystanie ze środowiska

Jak wyjaśniał WSA, opłata za korzystanie ze środowiska jest *de facto* świadczeniem nieodpłatnym, co oznacza, że nie jest związane z żadnym wzajemnym obliczalnym i konkretnym świadczeniem ze strony państwa, czyli z ekwiwalentem. Uiszczając opłatę za korzystanie ze środowiska, nie można ocze-

kiwać konkretnego wymiernego świadczenia ekwiwalentnego, rozumianego w ten sposób, że wartość świadczenia administracyjnego odpowiada wysokości pobranej opłaty. Bezspornie opłata ma charakter przymusowy i jest to przymus prawny oparty na ustawie i obwarowany sankcjami prawnymi. Nie budzi też wątpliwości ocena bezzwrotności opłaty za korzystanie ze środowiska (nie jest to forma czasowej, zwrotnej pożyczki środków, lecz definitywne obciążenie na rzecz funduszu celowego) oraz jej pieniężny charakter, co wiąże się z wymiarem i ustaleniem wysokości w jednostkach pieniężnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosząc te rozważania do opłat środowiskowych, można stwierdzić, iż wszystkie wyżej podane elementy podatku odpowiadają elementom przedmiotowych opłat. Tak więc należy postawić tezę o zbieżnym charakterze obu regulacji prawnych.

Regulacje prawa ochrony środowiska

Mogące się ewentualnie nasuwać wątpliwości co do charakteru opłaty za korzystanie ze środowiska, zdaniem sądu, usuwa przepis art. 281 ust. 1 p.o.ś. stanowiący wprost, że do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Trzeba pamiętać że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa albo wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Należy jednoznacznie zauważyć, że zapis jest bardzo precyzyjny. Odnosi się wyłącznie do rozwiązań zawartych w dziale III Ordynacji podatkowej, zatem do rozwiązań normujących: powstawanie zobowiązań podatkowych, odpowiedzialność podatnika, płatnika i inkasenta, zabezpieczenie wykonania zobowiązań podatkowych, terminy płat-

ności, zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę i opłatę prolongacyjną, wygaśnięcie zobowiązań podatkowych, ulgi w spłacie zobowiązań, przedawnienie, nadpłatę, korektę deklaracji, informacje podatkowe, rachunki, odpowiedzialność solidarną, prawa i obowiązki następców prawnych oraz podmiotów przekształconych, odpowiedzialność podatkową.

W świetle powyższych regulacji i rozważań uprawnione jest stwierdzenie, iż ogólny reżim prawny przewidzianych w art. 273 ust. 1 p.o.ś. opłat za korzystanie ze środowiska jest analogiczny jak świadczeń podatkowych, zatem opłaty te należy zaliczyć do nietypowych, swoistych podatków stanowiących przychód funduszu celowego (funduszu ochrony środowiska).

Przepisy art. 14 ustawy z dnia 6 maja 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych oraz art. 16 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, poczynając od daty wejścia w życie pierwszej z tych ustaw, przewidywały dla Polskiego Związku Działkowców zwolnienia m.in. od podatków i opłat (administracyjnych, skarbowych) z tytułu prowadzenia działalności statutowej. Ustawa z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych stanowi kontynuację powołanej ustawy z dnia 6 maja 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (po jej uchyleniu) i w całości przyjęła w art. 16 rozwiązanie prawne w zakresie zwolnienia Polskiego Związku Działkowców m.in. od podatków związanych z prowadzeniem działalności statutowej.

Jak wyjaśnił WSA w omawianym wyroku: „...rozumienie pojęcia «podatku» jako wyrażenia zawartego wcześniej w art. 14 Ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych pozostaje aktualne do dnia dzisiejszego. Nadto trzeba dodać, że funkcjonowało ono w obrocie prawnym w dacie wejścia w życie

ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Ostatnio wskazana ustawa w art. 294 wprowadziła zwolnienia z opłat za pobór wody (wchodzących do katalogu opłat za korzystanie ze środowiska), ale zwolnienia wyłącznie o charakterze przedmiotowym. Natomiast nie wyeliminowała przewidzianego wcześniej «ustawami działkowymi» (ustawa o pracowniczych ogrodach działkowych i Ustawa o rodzinnych ogrodach działkowych) zwolnienia podmiotowego. Zatem poczynając od daty wejścia w życie ustawy z dnia 6 maja 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych do chwili obecnej, to zwolnienie podmiotowe obowiązuje”.

Zwolnienia przedmiotowe wymienione w art. 294 p.o.ś. dotyczą wszystkich podmiotów korzystających z poboru wody, ale jedynie w sytuacjach wyszczególnionych w punktach 1–7 tego przepisu i katalog ten jest zamknięty. **Zwolnienia podmiotowe wynikające ze wskazanych przepisów „ustaw działkowych” obejmują opłaty za pobór wody w związku z prowadzeniem rodzinnych (poprzednio pracowniczych) ogrodów działkowych niezależnie od zwolnień przedmiotowych.** Wprowadzanie

zwolnień podatkowych należy do materii ustawowej i polega na określeniu przez ustawodawcę stanów faktycznych i prawnych będących przedmiotem podatku wyłączonych z mocy prawa spod opodatkowania (zwolnienia przedmiotowe) bądź na wskazaniu grup podatników, którzy z mocy prawa są zwolnieni od podatku (zwolnienia podmiotowe). Takie właśnie zwolnienie podmiotowe przewidziały ustawy działkowe. Każda ustawa regulująca działalność jednostki może wprowadzić zwolnienia podmiotowe dla danej jednostki, co przenosi się na inne ustawy. Jeżeli inna ustawa (w niniejszej sprawie p.o.ś.) nie wyłącza zwolnień podmiotowych, to zwolnienia te obowiązują. W niniejszej sprawie ustawa – Prawo ochrony środowiska takiego wyłączenia nie zawiera, stąd jest ono obowiązujące.

Opłaty jako świadczenie podatkowe

Uznanie opłat za korzystanie ze środowiska za świadczenie podatkowe, a tym samym zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska dotyczące ogrodów działkowych powoduje, że podmioty te nie są zobowiązane

do przedkładania wykazu o zakresie korzystania ze środowiska, o którym mowa w art. 286 p.o.ś. Wykaz ten zawiera bowiem informacje potrzebne do ustalenia wysokości opłaty oraz ustaloną przez podmiot wysokość opłaty. Stąd jego przedkładanie nie jest wymagane w stosunku do podmiotów zwolnionych z obowiązku ponoszenia opłat. Podmioty zwolnione z obowiązku ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska zwolnione są także z obowiązku ponoszenia opłat podwyższonych, gdyż generalnie używane w Prawie ochrony środowiska pojęcie opłata obejmuje także podgrupę opłat podwyższonych. ■

§ Podstawa prawna:

- Ustawa z 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz.U. Nr 169, poz. 1419 ze zm.).
- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity: Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.).
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2008 r. (II SA/Bk 637/07).
- Pismo z dnia 25 kwietnia 2008 r., Ministerstwo Środowiska Departament Ocen Oddziaływania na Środowisko (DOOŚ-oa-p/8/1297/08/SM).

dr Michał Kuliński

! Temat numeru

Podatek leśny

Obowiązek uiszczania podatku leśnego reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz.U. z dnia 30 listopada 2002 r.).

Podatek leśny to podatek bezpośredni, należący do grupy podatków majątkowych, zasilających budżet gmin.

Jest komplementarny względem podatku rolnego, ponieważ np. grunty leśne nie wchodzi w skład gospodarstwa rolnego.

Co podlega opodatkowaniu?

Opodatkowaniu podatkiem leśnym podlegają określone w ustawie lasy, z wyjątkiem lasów zajętych na wykonywanie innej działalności gospodarczej niż leśna. Lasem w rozumieniu ustawy są grunty leśne sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako lasy. Także przy ustalaniu wysokości daniny przyjmuje się powierzchnię, jaka figuruje w tej ewidencji.

Dla podatku leśnego definicja **gospodarki leśnej** ma zasadnicze znaczenie. Spod tej daniny bowiem wyłączone są lasy niezwiązane z taką gospodarką. Nie obejmuje ona ponadto lasów zajętych pod ośrodki wypoczynkowe, działki budowlane i rekreacyjne, a także wyłączonych decyzjami administracyjnymi z gospodarki leśnej na cele inne niż leśne.

Zasady wyłączania gruntów z produkcji leśnej normuje ustawa

z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. Nr 16, poz. 78 ze zm.).

Za **gospodarkę leśną** w rozumieniu ustawy o lasach (z dnia 28 września 1991 r.) uważa się działalność leśną w zakresie urządzania, ochrony i zagospodarowania lasu, utrzymania i powiększania zasobów i upraw leśnych, gospodarowania zwierzyną, pozyskiwania – z wyjątkiem skupu – drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz płodów runa leśnego, a także sprzedaż tych produktów oraz realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu.

Kto jest podatnikiem

Podatnikami podatku leśnego, są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami lasów (z tym że jeżeli las jest współwłasnością lub znajduje się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, stanowi wówczas odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem leśnym, a obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach lub posiadaczach);
- 2) posiadaczami samoistnymi lasów;
- 3) użytkownikami wieczystymi lasów;
- 4) posiadaczami lasów, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Obowiązek podatkowy w zakresie podatku leśnego od lasów pozostających w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe oraz wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, nieobjętych obowiązkiem podatkowym, ciąży odpowiednio na jednostkach organizacyjnych Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa i Lasów Państwowych.

Co stanowi podstawę opodatkowania

Podstawę opodatkowania podatkiem leśnym stanowi powierzchnia lasu, wyrażona w hektarach, wynikająca z ewidencji gruntów i budynków.

Wysokość podatku

Podatek leśny od 1 ha za rok podatkowy wynosi równowartość pieniędzy 0,220 m³ drewna, obliczana według średniej ceny sprzedaży drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały roku poprzedzającego rok podatkowy, z tym że dla lasów ochronnych oraz lasów wchodzących w skład rezerwatów przyrody i parków narodowych stawka podatku leśnego, ulega obniżeniu o 50%.

Do ceny tej nie wlicza się kwoty podatku od towarów i usług.

✓ WAŻNE!

Średnią cenę sprzedaży drewna, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie 20 dni po upływie trzeciego kwartału.

Zgodnie z ostatnim komunikatem prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 20 października 2008 r. w sprawie średniej ceny sprzedaży drewna, obliczonej według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2008 r. („Monitor Polski” z dnia 27 października 2008 r.) średnia cena sprzedaży drewna, obliczona według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2008 r., wyniosła 152,53 zł za 1 m³.

Rada gminy może obniżyć tak ustaloną cenę drewna na potrzeby podatku leśnego. Jeżeli rada gminy nie korzysta z tego uprawnienia, wów-

czas na obszarze gminy obowiązuje cena wynikająca z komunikatu prezesa GUS. W takiej sytuacji w ogóle nie ma potrzeby podejmowania uchwały.

Odpowiedni NIP

Podatnicy obowiązani są do złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego w organie podatkowym gminy (miasta) właściwym dla podatku leśnego. Obowiązek złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego nie dotyczy podatników, którym urząd skarbowy nadał numer identyfikacji podatkowej (NIP), oraz podatników, którzy dokonali w urzędzie skarbowym zgłoszenia identyfikacyjnego w związku z wykonywaniem obowiązków podatnika podatku dochodowego, od towarów i usług lub akcyzowego, płatnika podatków, płatnika składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne.

✓ UWAGA!

Szczegółowe zasady składania zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych w podatku leśnym określa rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie trybu składania zgłoszeń identyfikacyjnych oraz aktualizacyjnych przez podatników podatku rolnego, leśnego i od nieruchomości (Dz.U. Nr 111, poz. 1291).

Kiedy powstaje i wygasa obowiązek podatkowy

Obowiązek podatkowy w zakresie podatku leśnego powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku. Wygasa natomiast ostatniego dnia miesiąca, w którym przestały istnieć okoliczności uzasadniające ten obowiązek. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w trakcie roku podatkowego, podatek leśny za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek.

Jeżeli w trakcie roku podatkowego las został zajęty na wykonywanie działalności gospodarczej innej niż działalność leśna lub po zaprzestaniu wykonywania tej działalności przywrócono działalność leśną, albo z innych powodów jego powierzchnia uległa zmniejszeniu lub zwiększeniu – kwota należnego podatku leśnego ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła ta zmiana („zmiany”).

Właściwy organ

Organem podatkowym właściwym w sprawach podatku leśnego jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta).

Realizacja obowiązku podatkowego

1) **Osoby fizyczne**, są obowiązane złożyć organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasu, informacje o lasach, (sporządzone na formularzach według ustalonego wzoru, uchwalonego w drodze uchwały rada gminy. Są w nich zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku leśnego) w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku w podatku leśnym, lub o zaistnieniu zmian, o których mowa powyżej.

Podatek leśny na rok podatkowy od osób fizycznych, ustala organ podatkowy właściwy ze względu na miejsce położenia lasu.

✓ PAMIĘTAJ!

Podatek jest płatny w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminach do dnia 15 marca, 15 maja, 15 września i 15 listopada roku podatkowego.

Jeżeli w trakcie roku podatkowego nastąpiło wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku leśnego lub zaistniały zmiany, organ podatkowy dokonuje zmiany decyzji, którą ustalono ten podatek.

Jeżeli las stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu osób fizycznych oraz osób prawnych, jednostek organizacyjnych, w tym spółek, nieposiadających osobowości prawnej – osoby fizyczne składają deklarację na podatek leśny oraz opłacają podatek na zasadach obowiązujących osoby prawne.

2) **Osoby prawne**, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Lasów Państwowych, a także jednostki organizacyjne Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa są obowiązane:

- a) składać, w terminie do dnia 15 stycznia, organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasów, deklaracje na podatek leśny na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu – w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku;
- b) odpowiednio skorygować deklaracje, w razie zaistnienia zmian, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian;
- c) wpłacać w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego obliczony w deklaracji podatek leśny na rachunek budżetu właściwej gminy, za poszczególne miesiące, do dnia 15 każdego miesiąca.

Obowiązek składania informacji o lasach oraz deklaracji na podatek leśny dotyczy również podatników

korzystających ze zwolnień na mocy przepisów ustawy.

Obowiązki gminy w zakresie podatku leśnego

Rada gminy, w drodze uchwały, może zarządzić pobór podatku leśnego od osób fizycznych w drodze inkasa oraz wyznaczyć inkasentów i określić wysokość wynagrodzenia za inkaso.

Może ona również określić, w drodze uchwały, warunki i tryb składania informacji o lasach oraz deklaracji na podatek leśny za pomocą środków komunikacji elektronicznej, co oznacza, że dokumenty te można składać również przez Internet.

Zwolnienia

Od podatku leśnego zwolnione są:
➤ lasy z drzewostanem w wieku do 40 lat;
➤ lasy wpisane indywidualnie do rejestru zabytków;
➤ użytki ekologiczne.

Rada gminy w drodze uchwały może wprowadzić inne zwolnienia niż określone powyżej, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.

Zwolnione od podatku są również: uczelnie, szkoły, placówki, zakłady kształcenia i placówki doskonalenia nauczycieli, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk, prowadzących zakłady pracy chronionej lub zakłady aktywności zawodowej w zakresie lasów, jednostki badawczo-rozwojowe, przedsiębiorców o statusie centrum badawczo-rozwojowego. ■

Paulina Grabowska

Masz pytanie do naszych ekspertów? Chcesz uzyskać więcej informacji naabrany temat?

Napisz do Redakcji!
e-mail: szewczyk@dashofer.pl

Finanse

Opłata produktowa

Opłata produktowa – stanowi instrument rozwoju gospodarki odpadami opakowaniowymi, instrument ekonomiczny zmuszający przedsiębiorców, lub przejmujące ich obowiązki organizacje, do wywiązywania się z tych obowiązków przez opłatę produktową rozumie się opłatę obliczaną i wpłacaną za opakowania w przypadku wprowadzania na rynek krajowy produktów w opakowaniach wymienionych w zał. nr 1 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców.

W świetle art. 12 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej przedsiębiorca lub organizacja odzysku, którzy nie wykonali obowiązku zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych są zobowiązani do wpłacenia opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nie osiągnięcia wymaganego poziomu odzysku i recyklingu.

Do uiszczenia opłaty produktowej jest obowiązany również przedsiębiorca, który nie wykonuje obowiązku zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku.

UWAGA!

Opłatę produktową oblicza się jako iloczyn stawki opłaty i różnicy pomiędzy wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie albo ilości produktów lub opakowań, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego na rynek akumulatory kwasowo-ołowiowe.

WAŻNE!

Opłatę produktową oblicza się oddzielnie dla każdego rodzaju opakowań i produktów. Nie wnosi się opłaty produktowej, której łączna roczna wysokość dla opakowań oraz produktów nie stanowi 50 zł.

Podstawę obliczenia opłaty produktowej stanowi masa w kilogramach dla opakowań oraz ilość w sztukach dla produktów. Stawki opłat podlegają z dniem 1 stycznia każdego roku kalendarzowego podwyższeniu w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, przyjętemu w ustawie budżetowej za rok poprzedni. Minister właściwy do spraw środowiska nie później niż do dnia 30 września każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość maksymalnych stawek opłat produktowych na następny rok. Maksymalna stawka opłaty produktowej na rok 2008 dla opakowań i produktów zostały ustalone w obwieszczeniu Ministra Środowiska z dnia 29 sierpnia 2007 r. w sprawie maksymalnych stawek opłat produktowych na rok 2008 (M. P. Nr 54, poz. 619).

Sprawozdanie roczne

Przedsiębiorca i organizacja są obowiązani do złożenia marszałkowi województwa rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty produktowej, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań lub produktów i określeniem odpowiednio ich masy lub ilości, w terminie do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy. Obowiązek wpłacenia opłaty produktowej powstaje na koniec roku kalendarzowego. Opłatę produktową należy wpłacić

na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy.

W związku z koniecznością uwzględnienia w nowelizacji przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (tekst jedn. Dz. U. 2007 Nr 90, poz. 607, z późn. zm.) w zakresie obowiązków wynikających z decyzji Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiającej formaty w odniesieniu do systemu baz danych, zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz. Urz. WE L 86 z 25.04.2005; str. 6), dotychczasowe rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 listopada 2005 r. w sprawie wzoru rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty produktowej (Dz. U. Nr 234, poz. 1996) od dnia 1 stycznia 2007 r. zostało zastąpione rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie wzoru rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty produktowej (Dz. U. Nr 226, poz. 1654). Wskazać należy, iż na podstawie przywołanej wyżej decyzji Komisji – Państwa Członkowskie zobowiązane są do dostarczania danych m.in. w zakresie odpadów opakowaniowych wytworzonych w Państwie Członkowskim i podanych odzyskowi lub termicznemu przekształcaniu z odzyskiem energii na terenie Państwa Członkowskiego lub poza nim w oparciu o formaty ustanowione w decyzji Komisji. W związku z potrzebą raportowania w cytowanym rozporządzeniu został rozszerzony wzór sprawozdania o dane określające masy odpadów

opakowaniowych według sposobu poddania ich recyklingowi i odzyskowi. Ponadto w związku z obowiązkiem przedsiębiorców uzyskania poziomu odzysku odpadów opakowaniowych w odniesieniu do wprowadzonych na rynek opakowań dodano dodatkowe kolumny we wzorze sprawozdania w części dotyczącej opakowań.

Wymaga podkreślenia, iż części 1 i 2 w dziale 1 dotyczące danych określających odpady opakowaniowe według sposobu poddania ich recyklingowi i odzyskowi wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

Wymaga podkreślenia, iż nowela ustawy „produktowej” tj. ustawy z dnia 21 stycznia 2001 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej skreśliła obowiązek wyznaczenia odrębnych poziomów recyklingu dla opakowań wielomateriałowych. W związku z tym przedsiębiorca lub działająca w jego imieniu organizacja odzysku rozlicza się z ustawowego obowiązku recyklingu odpadów opakowaniowych przez uwzględnienie w masie opakowań wykonanych z tego samego rodzaju materiału, którego zawartość w opakowaniu jest największa.

✓ **PAMIĘTAJ!**

W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od następnego dnia po upływie terminu płatności. W przypadku niewykonania tej decyzji marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej

opłaty produktowej. Termin płatności opłat wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca wysokość opłaty stała się ostateczna.

Marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw środowiska oraz Narodowemu Funduszowi sprawozdania zawierającego informację o:

- 1) wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i produktów, z wyszczególnieniem odpowiednio masy lub ilości;
- 2) osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych, z wyszczególnieniem odpowiednio masy lub ilości;
- 3) wpływach z opłat produktowych wraz z odsetkami, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i produktów – w terminie do dnia 30 kwietnia roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Dotychczasowy wzór rocznego sprawozdania o wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz wpływach z opłat produktowych zawarty w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie wzoru sprawozdania o wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz wpływach z opłat produktowych (Dz. U. Nr 236, poz. 2006) został zastąpiony rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie wzoru sprawozdania o wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, osiągniętych

wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz wpływach z opłat produktowych (Dz. U. Nr 220, poz. 1611). Przedmiotowe rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

Wydanie nowego rozporządzenia wynika z uwzględnienia obowiązków wynikających z decyzji Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiającej formaty w odniesieniu do systemu baz danych, zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz. Urz. WE L 86 z 25.04.2005; str. 6) odnośnie zobowiązania Państw Członkowskich do dostarczania danych, m.in. w zakresie odpadów opakowaniowych wytworzonych w Państwie Członkowskim i poddanych odzyskowi lub termicznemu przekształcaniu z odzyskiem energii na terenie Państwa Członkowskiego lub poza nim w oparciu o formaty ustanowione w decyzji Komisji. W związku z tym w przedmiotowym rozporządzeniu został uzupełniony wzór sprawozdania odpowiednio o dane określające masy odpadów opakowaniowych według sposobu poddania ich recyklingowi i odzyskowi.

Jednocześnie, ze względu na nałożony na przedsiębiorców obowiązek uzyskania poziomu odzysku odpadów opakowaniowych w odniesieniu do wprowadzonych na rynek opakowań, dodano dodatkowe kolumny we wzorze sprawozdania w części dotyczącej opakowań.

We wzorze sprawozdania o wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz wpływach z opłat produktowych, w dziale 1. „Masa lub ilość wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produk-

tów oraz osiągnięte poziomy odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych” część 1 i 2 „Rodzaj oraz masa odpadów opakowaniowych poddanych odzyskowi, w tym termicznemu przekształcaniu w spalarniach i współspalarniach odpadów z odzyskiem energii” stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.”.

Formularze sprawozdania o wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych oraz wpływach z opłat produktowych składają się z następujących elementów:

- Dział 1. Masa lub ilość wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów oraz osiągnięte poziomy odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych:
 - 1) opakowania,
 - 2) rodzaj oraz masa odpadów opakowaniowych poddanych odzyskowi, w tym termicznemu przekształcaniu w spalarniach i współspalarniach odpadów z odzyskiem energii,
 - 3) produkty;
- Dział 2. Wpływy z opłaty produktowej:
 - 1) opakowania,
 - 2) produkty.

Gromadzone, na odrębnym rachunku urzędu marszałkowskiego, wpływy z opłat produktowych powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, urzędy, te przekazują w terminie po upływie każdego kwartału, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Wpływy pochodzące z opłaty produktowej, stanowiącej pewnego rodzaju sankcję za niewywiązanie się z obowiązku zapewnienia odpowiedniego poziomu odzysku i recyklingu, są przekazywane na rachunek

bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w terminie 30 dni od ich wpływu na rachunek urzędu marszałkowskiego.

Wpływy z opłat produktowych w wysokości 2% stanowią dochody budżetu województwa samorządowego, z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłat produktowych i obsługę administracyjną systemu.

W terminie do dnia 31 maja oraz do dnia 30 listopada roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przekazuje 70% zgromadzonych środków wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Wojewódzkie fundusze w terminach do dnia 30 czerwca oraz do dnia 15 grudnia, przekazują gminom (związkom gmin) środki na ich ustawowe cele tj. rozwój selektywnej zbiórki oraz odzysk i recykling odpadów opakowaniowych.

Pozostałe środki, zgromadzone na rachunku bankowym, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie działań w zakresie:

- 1) odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- 2) edukacji ekologicznej dotyczącej selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów opakowaniowych.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej **zarząd gminy** (w przypadku związków gmin – zarząd związku) **obowiązany jest do sporządzania rocznego sprawozdania zawierającego informacje o:**

- 1) rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych zebranych przez gminę (związek gmin) lub podmiot działający w ich imieniu;

- 2) rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych przekazanych przez wyżej wymienionych do odzysku i recyklingu;
- 3) poniesionych na te cele wydatkach.

Dokumenty potwierdzające przekazanie odpadów opakowaniowych do odzysku i recyklingu muszą być przez zarząd gminy (lub związku) przechowywane przez 5 lat.

✓ UWAGA!

Sprawozdanie roczne powinno być przekazane, w terminie do dnia 15 lutego roku kalendarzowego następującego po roku objętym sprawozdaniem, marszałkowi województwa i wojewódzkiemu funduszowi ochrony środowiska, właściwemu ze względu na siedzibę gminy (związku gmin).

Wojewódzkie fundusze są zobowiązane przekazać ministrowi właściwemu do spraw środowiska oraz Narodowemu Funduszowi zbiorczą informację o rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych zebranych przez gminy na terenie danego województwa oraz przekazanych do odzysku i recyklingu, w terminie do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy informacja, a w terminach do dnia 15 lipca i 31 grudnia – informacje o przekazanych gminom (związkom gmin) środkach pochodzących z opłat produktowych za opakowania.

Artykuł 36 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców... zobowiązał ministra właściwego do spraw środowiska aby – w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki i spraw finansów – określił zasady i kryteria gospodarowania środkami pochodzącymi z opłat produktowych, kierując się koniecznością uproszczenia procedur przyznawania środków i łatwiejszego korzystania z nich. ■

Redakcja

Odroczenie zapłaty opłaty za środowisko

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska (ustawa) każdy kto korzysta ze środowiska bez uzyskania wymaganego pozwolenia lub innej decyzji ponosi tzw. opłatę podwyższoną za korzystanie ze środowiska. Jednak ustawa Prawo o ochronie środowiska (ustawa) przewiduje możliwość odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej, a także możliwość ich zmniejszenia bądź nawet umarzania.

Opłata podwyższona

Standardowe opłaty za korzystanie ze środowiska są ponoszone za korzystanie ze środowiska zgodnie z prawem tj. mając wszelkie wymagane zezwolenia. Natomiast kary pieniężne są wymierzane w przypadku naruszenia warunków zawartych w pozwoleniu na korzystanie z niego. Sytuacje te nie obejmują jednak korzystania ze środowiska bez wymaganego pozwolenia wtedy, gdy jest ono wymagane. Tę lukę wypełnia art. 276 ust. 1 ustawy który przewiduje opłatę podwyższoną, która znajduje zastosowanie, kiedy zachodzi konieczność posiadania pozwolenia na korzystanie ze środowiska, ale korzystający ze środowiska go nie posiada.

Przesłanki odroczenia płatności

Warunki po spełnieniu których jest możliwe uzyskanie odroczenia płatności opłaty podwyższonej są określone w art. 317 ustawy.

Termin płatności opłaty podwyższonej może zostać odroczone pod warunkiem terminowej realizacji przedsięwzięcia, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia opłat podwyższonych w okre-

nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

Należy podkreślić, że podstawę uwzględnienia wniosku o odroczenie mogą stanowić tylko te przedsięwzięcia, których realizacja zapewni **usunięcie** przyczyn ponoszenia opłat podwyższonych lub kar pieniężnych. Takie brzmienie przepisu oznacza, że podstawy odroczenia nie może stanowić w żadnym przypadku przedsięwzięcie, którego realizacja doprowadzi jedynie do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko, a nie do stanu zgodnego z prawem.

Przepis też nie rozstrzyga w jakim momencie czasowym możemy mówić o przystąpieniu przez podmiot korzystający ze środowiska do realizacji przedsięwzięcia usuwającego przyczynę ponoszenia opłat podwyższonych. Teoretycznie są możliwe bardzo różne stanowiska – czy można o tym mówić już na etapie planowania, czy też dopiero od momentu ich konkretyzacji, a jeżeli tak, to co przyjąć za wyznacznik konkretyzacji? Wojewódzki Sąd Administracyjny wyjaśniał, iż: „*warunkiem wydania decyzji o odroczeniu terminu płatności kary na podstawie art. 317 ust. 1 ustawy jest takie skonkretyzowanie założeń realizowanego przedsięwzięcia, które daje możliwość oceny, czy spowoduje ono ustanie przekroczenia*“ [wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. IV SA/Wa 539/04]. W kontekście tego wyroku wydaje się, że należy uznać, że obiektywnym czynnikiem umożliwiającym dokonanie takiej oceny będzie najczęściej decyzja zezwalająca na realizację określonego przedsięwzięcia np. pozwolenie budowlane czy pozwolenie wodnoprawne (ale też mogą to być inne decyzje).

Przedsięwzięcie ujęte w programie oczyszczania ścieków komunalnych

Termin płatności opłaty za korzystanie ze środowiska może zostać odroczone także jeżeli przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia opłat podwyższonych, jest ujęte w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych sporządza minister właściwy do spraw środowiska, a zatwierdza Rada Ministrów.

Marszałka województwa – organ właściwy

Ponieważ opłaty za korzystanie ze środowiska w tym także opłaty podwyższone wnosi się na rachunek urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na miejsce korzystania ze środowiska, to również organem właściwym w sprawach odraczania terminu płatności opłaty podwyższonej, a także jej zmniejszenia i umarzania jest marszałek województwa.

Wniosek

Opłata podwyższona może zostać odroczone wyłącznie na wniosek zainteresowanego podmiotu korzystającego ze środowiska bez wymaganego pozwolenia. Elementy wniosku o odroczenie terminu płatności opłat zostały określone w art. 318 ust. 3 i 4 ustawy.

Elementy obligatoryjne wniosku

Art. 318 ust. 3 ustawy zawiera obligatoryjne elementy wniosku, są to:

- 1) wskazanie wysokości opłaty, o której odroczenie terminu płatności występuje strona;
- 2) opis realizowanego przedsięwzięcia, a w razie potrzeby dodatkowo wskazanie, że przedsięwzięcie jest ujęte w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych,;
- 3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy.

Elementy fakultatywne wniosku

Natomiast art. 318 ust. 4 ustawy stanowi, że jeżeli istnieją zastrzeżenia co do możliwości sfinansowania przez wnioskodawcę planowanych przedsięwzięć, marszałek województwa może zażądać dodatkowo przedłożenia dowodów potwierdzających możliwość finansowania przedsięwzięcia.

Skutki braku elementów obligatoryjnych lub fakultatywnych

Podział na elementy obligatoryjne wniosku oraz elementy fakultatywne jest istotny z punktu widzenia następstw prawnych złożenia wniosku niespełniającego tych wymagań. W przypadku bowiem, gdy wniosek nie zawiera elementów obligatoryjnych wymienionych w art. 318 ust. 3 ustawy, marszałek województwa powinien w trybie art. 64 § 2 k.p.a. wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku pod rygorem pozostawienia go bez rozpatrzenia.

Natomiast, gdy złożony wniosek nie daje należytych podstaw dotyczących możliwości jego sfinansowania przez wnioskodawcę, organ administracji wzywając o podanie informacji określonych w art. 318 ust. 4 ustawy, nie powinien tego czynić pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia, ale pod rygorem wydania decyzji negatywnej.

Termin złożenia wniosku o odroczenie

Wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty powinien zostać złożony do marszałka województwa przed upływem terminu, w którym opłata powinna być uiszczona. Co istotne złożenie wniosku o odroczenie terminu płatności opłat nie zwalnia z obowiązku ich uiszczenia w części, w jakiej nie mogą podlegać odroczeniu.

W praktyce bardzo istotne znaczenie ma to jakie są skutki złożenia wniosku już po terminie, tj. czy nawet jak wniosek nie zostanie złożony przed upływem terminu w którym opłata podwyższona powinna być wniesiona, to istnieje możliwość przywrócenia tego terminu czy też termin w takiej sytuacji już nie może zostać przywrócony!

Jest to zagadnienie wzbudzające wiele sporów. Niestety sprawa nie jest prosta do wytłumaczenia ponieważ wiąże się z zagadnieniami teoretyczno-prawnymi. Otóż wszystko zależy od charakteru prawnego terminu, w jakim powinien być złożony wniosek o odroczenie terminu płatności opłat. W zależności bowiem od tego, czy ma on charakter procesowy czy materialnoprawny, różnie będą się przedstawiać konsekwencje jego przekroczenia. W przypadku przyjęcia, że termin ma charakter materialnoprawny, upływ terminu skutkowałoby umorzeniem postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jako bezprzedmiotowego. Terminów materialnoprawnych nie można przywrócić, po ich upływie nie można już dokonać czynności. Tak więc gdyby przyjąć, że termin do złożenia wniosku o odroczenie opłaty podwyższonej jest terminem materialnoprawnym to po upływie terminu w którym ta opłata powinna być wniesiona nie można składać wniosku o odroczenie.

Natomiast ustalenie, że termin ten ma charakter procesowy, umożliwiłoby jego przywrócenie w przypadku przekroczenia na zasadach określonych w art. 58 k.p.a. Terminy procesowe co do zasady mogą być przywrócone. Dlatego nawet po terminie wniesienia opłaty podwyższonej byłaby możliwość złożenia wniosku o przewrót tego terminu i odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej.

Sprawa jest o tyle skomplikowana, iż większość komentatorów zdecydowanie twierdzi, iż termin określony w art. 318 ust.1 jest terminem procesowym, a więc można go przywrócić, ale Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w wyroku z dnia 13 września 2005 r. sygn. akt II SA/Wr 2784/2003 stwierdził: „Termin do złożenia wniosku o odroczenie terminu płatności opłaty, o którym mowa w art. 318 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.), jest warunkiem materialnoprawnym odroczenia płatności, którego niezachowanie skutkuje, w myśl art. 318 ust. 6 tej ustawy, odmową odroczenia terminu płatności opłaty...”. Jednak starsze wyroki, wydawane jeszcze na podstawie poprzednich ustaw przyjmowały, że terminy do złożenia wniosków o odroczenia płatności kar i opłat są terminami procesowymi, a więc możliwymi do przywrócenia. W takiej sytuacji nie można jednoznacznie rozstrzygnąć sporu. Wydaje się, że najlepszą radą praktyczną byłoby nawet w sytuacji gdy termin wniesienia opłaty już minął wniesienie o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej. Nawet jeżeli marszałek województwa wyda decyzję odmawiającą przywrócenia terminu do złożenia wniosku o odroczenie płatności opłaty podwyższonej to będzie można taką decyzję zaskarżyć najpierw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a następ-

nie ewentualnie do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Decyzja o odroczeniu płatności

Odroczenie terminu płatności może dotyczyć, części albo całości opłaty. Marszałek województwa w decyzji o odroczeniu terminu płatności opłat określa:

- 1) opłatę, której termin płatności został odroczone, oraz jej wysokość;
- 2) realizowane przez wnioskodawcę przedsięwzięcie;
- 3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia;
- 4) termin odroczenia opłaty.

Oczywiście, tak jak w wielu podobnych przypadkach, również ta decyzja powinna uwzględniać elementy konieczne każdej decyzji administracyjnej wymienione w art. 107 § 1 k.p.a.

Po wydaniu decyzji marszałek województwa przesyła egzemplarz decyzji orzekającej w sprawie terminu płatności opłaty do właściwego powiatu lub gminy, których przychodów funduszy dotyczy odroczenie.

W okresie odroczenia terminu płatności opłaty realna wartość zobowiązania może ulegać poważnym zmianom, dlatego ustawa przewiduje instrumenty zapobiegające temu procesowi. Dlatego w art. 318 ust. 7 ustawy określono, że poczynając od momentu złożenia wniosku, z mocy samego prawa są naliczane odsetki za zwłokę na zasadach określonych w Ordynacji podatkowej.

Decyzja odmawiająca

Również w sytuacji gdy marszałek województwa uzna, że nie zostały spełnione warunki odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej musi wydać decyzję administracyjną. Konieczność wydania decyzji

odmawiającej odroczenia terminu płatności opłaty wynika bezpośrednio z postanowień art. 318 ust. 6 ustawy. Marszałek nie może pozostawić wniosku bez odpowiedzi, brak rozstrzygnięcia może być podstawą skargi na bezczynności organu. Podejmując decyzję odmawiającą odroczenia terminu płatności opłaty, marszałek musi w uzasadnieniu wykazać (zgodnie z regułami wynikającymi z art. 107 k.p.a.), dlaczego przyjął, że nie zachodzą przesłanki zezwalające na odroczenie terminu płatności zobowiązań. Ponadto, ocena ta powinna znajdować odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W przeciwnym razie jego prawidłowość będzie mogła zostać zakwestionowana w postępowaniu odwoławczym.

Skutki odroczenia

W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu, odroczonej opłaty o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia. Jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.

Odroczenie opłat za wprowadzanie ścieków

Jeżeli odroczeniu podlegały opłaty w związku z wprowadzaniem ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, w razie terminowego wykonania przedsięwzięcia służącego do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych, właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji, umorzenie odroczonej opłaty.

Należy zwrócić uwagę na dwa elementy: po pierwsze, umorzeniu może ulec cała odroczonej część opłaty lub kary pieniężnej, bez względu na wartość realizowanego przedsięwzięcia, a po drugie, zadania realizowane w zakresie gospodarki ściekowej niekoniecznie muszą być realizowane bezpośrednio przez gminę, istotne jest bowiem tylko to, aby odbywało się to w ramach jej zadań własnych. Oznacza to, że takie przedsięwzięcie może być prowadzone przez inne osoby prawne (np. spółki prawa handlowego), bez względu na formę prawną wykonywania przez nie działalności i ewentualny udział kapitału gminy.

Skutki braku realizacji przedsięwzięcia

Jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia płatności nie zostanie zrealizowane w terminie, to właściwy marszałek województwa stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty wraz z określonymi w przepisach Ordynacji podatkowej odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.

Obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty wraz z odsetkami może też zostać nakazany decyzją organu także przed upływem terminu odroczenia w razie stwierdzenia, że przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia nie jest realizowane zgodnie z harmonogramem. Ten zapis ustawy nakłada na marszałka województwa obowiązek kontrolowania terminowości realizacji zaplanowanych przedsięwzięć. W praktyce oznacza to, że marszałek z urzędu, w terminach wynikających z harmonogramu realizacji przedsięwzięcia stanowiącego podstawę odroczenia, powinien kontrolować terminowość jego realizacji. Należy jednak zauważyć, iż z postanowień art. 320 ust. 2 ustawy wynika, że organ po

stwierdzeniu, że przedsięwzięcie nie jest realizowane terminowo może wydać decyzję nakładającą obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty, ale nie musi tego robić. Oznacza to, że rozstrzygnięcia podejmowane na

tej podstawie mają charakter uznaniowy i marszałek województwa wydając taką decyzję, powinien precyzyjnie wykazać, jakimi względami kierował się w konkretnej, indywidualnej sprawie. ■

Podstawa prawna:

- Ustawa Prawo o ochronie środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 2008 r. Nr 25 poz. 150)

dr Michał Kuliński

Pytania i odpowiedzi

Na kogo zostały nałożone obowiązki związane z ustaleniem, pobieraniem oraz zwracaniem kaucji w zakresie opakowań po środkach niebezpiecznych?

W świetle przepisów ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych obowiązki związane z ustaleniem, pobieraniem oraz zwracaniem kaucji w zakresie opakowań po środkach niebezpiecznych zostały nałożone na:

- 1) producenta, importera i dokonujących wewnątrzwspólnotowego nabycia środków niebezpiecznych;
- 2) sprzedawców produktów w opakowaniach (jednostki handlu detalicznego, hurtowego, jednostki handlu detalicznego o po-

wierzchni powyżej 2000 m²;

- 3) użytkowników środków niebezpiecznych w opakowaniach.

Producenci, importerzy i dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów w opakowaniach zobowiązani są do:

- 1) ustalenia wysokości kaucji na opakowania jednostkowe środków niebezpiecznych nie niższej niż 10% i nie wyższej niż 30% ceny środka niebezpiecznego zawartego w tym opakowaniu, z wyłączeniem produ-

centów, importerów i dokonujących wewnątrzwspólnotowego nabycia środków niebezpiecznych – art. 10 ust. 1;

- 2) odebrania na własny koszt od sprzedawcy opakowania wielokrotnego użytku i odpadów opakowaniowych po tych środkach – art. 10 ust. 3;
- 3) zwrotu pobranej kaucji, w przypadku określonym w art. 10 ust. 4. ■

Redakcja

Wykaz zmian w prawie**Zmiany w prawie**

18 listopada 2008 r.

Weszło w życie rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 23 października 2008 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie kryteriów bilansowości złóż kopalin (Dz. U. Nr 196, poz. 1220).

4 grudnia 2008 r.

Ogłoszono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2008 r. w sprawie stawek opłat eksploatacyjnych (Dz. U. Nr 215, poz. 1355). Rozporządzenie wchodzi w życie 1 stycznia 2009 r.

Opłaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa
tel.: (+48 22) 559 36 01 ~ 05, 559 36 54, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Agnieszka Szewczyk, szewczyk@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska. Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: wersja drukowana: kwartalna 76 zł (+ koszt wysyłki), roczna 273,60 zł (10% taniej + koszt wysyłki).

wersja online: kwartalna 65 zł + 22% VAT, roczna 231,40 zł (10% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek:

Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2008 Dashofer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.

Wydawnictwo dodatkowo poleca

**Praktycznie i wyczerpująco o unijnym systemie oceny zgodności
w poradniku:**

„Ocena zgodności oraz certyfikacja wyrobów i usług”

Znajdziesz w nim informacje dotyczące:

- Aktualności z branży oceny zgodności i certyfikacji
- Europejskiego systemu bezpieczeństwa wyrobów
- Procedur i schematów oceny zgodności
- Interpretacji i komentarzy do dyrektyw UE
- Certyfikacji wyrobów i usług
- Branżowych systemów certyfikacji
- Stosowania polskich aktów prawnych
- Oznakowania CE

Na dołączonej płycie CD zawarto:

- Dyrektywy nowego podejścia
- Polskie akty prawne
- Wykazy norm zharmonizowanych
- Formularze do oceny zgodności

**Publikacja
pod patronatem Urzędu
Dozoru Technicznego**

Płyta umożliwia szybkie wyszukiwanie potrzebnych informacji, kopiowanie wzorów dokumentów do schowka, ich edycję oraz stworzenie własnej biblioteki formularzy i druków

KUPON ZAMÓWIENIOWY – WYPEŁNIJ I WYŚLIJ FAKSEM – 0 (pfx) 22 829 27 00, 829 27 27

Ocena zgodności oraz certyfikacja wyrobów i usług

Wydanie podstawowe: 4 segregatory A5, ok. 4000 stron + płyta CD,
cena 349 zł + koszty przesyłki

Aktualizacja: 4 razy w roku: 0,60 zł/str. A4 + koszty przesyłki

Do wyboru:

płatność za pobraniem płatność przelewem

Tak, zamawiam

egzemplarzy

Zamówienie publikacji jest jednoznaczne z zamówieniem aktualizacji/uzupełniania. Abonament na aktualizacje nie jest obowiązkowy. Rezygnacji możecie Państwo dokonać **tylko pisemnie**. Termin realizacji zamówienia 14 dni. Mają Państwo prawo do zwrotu publikacji w ciągu 14 dni od daty dostarczenia, gdyby nie spełniała ona Państwa oczekiwań. Brak zwrotu w tym terminie jest jednoznaczny z zakupem publikacji i zobowiązuje Państwa, w przypadku płatności przelewem, do opłacenia załączonej faktury. Po upływie 14 dni od otrzymania nie można zwrócić produktu. Dodatkowe informacje pod numerem tel: 0 22 559-36-00.

Tak, zamawiam aktualności e-mail gratis:

e-cło i transport

e-podatki

e-Kadry i płace

e-zmiany prawa

Firma/Instytucja: NIP: _____

Adres: Stanowisko:

Imię i nazwisko:

Branża: Telefon: Fax: e-mail:

Liczba pracowników: 1-20 21-100 101-200 powyżej 200

DOC ODF1208

Data: ____ - ____ - 2008 r.

Pieczęć/podpis

Dobrowolnie wyrażam zgodę na otrzymywanie informacji handlowych drogą elektroniczną oraz na przetwarzanie moich danych osobowych przez Wydawnictwo Verlag Dashofer Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie przy ul. Senatorskiej 12 w celu realizacji mojego zamówienia, jak również w celach marketingowych. Wydawnictwo zapewnia prawo wglądu i zmiany swoich danych osobowych.

Data: ____ - ____ - 2008 r.

Podpis: